

Елизабета Георгиев

ПАКОВАЊЕ

ЗЈАЛА

мала лагуна

УВОД У ПАКОВАЊЕ

– Миа, немој да заборавиш патике које ти је тета Нада донела за рођендан! – виче мама из суседне собе. – Покушај да их угураш у преграду са стране, ако нема места у коферу.

Мамин глас се разбија на комадиће као сломљено стакло. Сваки комадић ме некако другачије убада и све боли.

Мамин глас...

Угуравам патике са стране у велики кофер који је тата позајмио од неког свог пријатеља. Велика грудва нечега, ни сам не знам чега, ваља ми се по

грлу, не да ми да прогутам пљувачку и тера ми сузе на очи.

Док ми се млитаве руке мотају око рајсфершлуса и видљивих и невидљивих преграда кофера, Петроније ме ћушка мокром њушкицом и никад гласније преде. Мој несташни Петроније... Изузетно паметан и осећајан створ, који савршено разуме новонастало стање у кући. Мачке су дивна створења од којих се ретко шта може сакрити, а од једног и јединственог Петронија баш ништа, па чак ни туга, иако не мирише нити се једе.

Како спаковати живот у један, не баш велики плави кофер, који на све то није ни твој, већ неког човека кога једва познаје и твој тата?!

Рукавом бришем очи и нос, који се током паковања полако претворио у бабуру и одмеравам шта све не могу да сместим.

Из ормана ме гледа хаљина коју ми је мама купила за школску приредбу. Била сам баш фенси у њој, па је Милица из петог три побеснела што сам овако савршено скоцкана и сигурна у себе савршено одрецитовала своју песму. Аплауз је био као гром. Десетине очију су цаклиле у мене као мали

рефлектори, а ја сам расла, и расла, и расла на сцени... Руке, ноге, глава, све ми је расло од поноса... Било је...

Где да угурам Магија?

До краја трећег разреда без њега нисам могла да заспим. Ухватим лепо за уво плишано магаренце, које ми је тата донео са једног службеног пута, и зачас залалам...

А ролере?

За њих дефинитивно нема ни мрвице места. Нема више ни преграда ни преградица на непознатом плавом коферу...

Како ћу да проводим дане у том Бечу без Делијиних ролера?!

Е, Муа, Муа...

Увек сам се питала зашто маторци компликују ствари и тако компликујући обичне и мање обичне ствари, забибере живот и својој деци? Деца то никада не би урадила! Код њих је све црно или бело, сиво не постоји. Не постоји велика лаж, подметање ногу, превара, отказ с посла, љубомора, разочарање... Е, постоји малкице, минијатурно, у деминутиву, а код матораца све је то тако

набилдовано и крупно да лако смрве све добро што знају да поклоне својој деци...

Обећавам, чак и кад порастем остаћу дете...

А пре само седам месеци била сам обична клинка која лови зјале, ратује са старијим братом и старијом сестром, са школом, другарицама и презаузетим родитељима, ужива у малим и мало већим зврковима и фура свој фазон који је свима необичан, али зашто бих била обична...

Пре само седам месеци...

– Миа, насмеши се! Није све тако црно... Знаш када у много црног ставиш мало белог, то црно постане светлије. И тако, ако сваког дана црном додајеш бело, оно ће да посиви, па од тамно сивог постаће сиво, па светло сиво и све беље...

– Баш ти је нека утеха! Филозофираш ми ту о бојама и никако не схваташ да је све толико мрачно око мене да ни тебе не видим.

– Ту сам ја, драга моја Миа... Увек са тобом...

– Ту сам и ја, блебетави мој Шушњару, израњавана као да сам се ваљала са бодљикавим прасетом.

– Одакле ти сад бодљикаво прасе?!

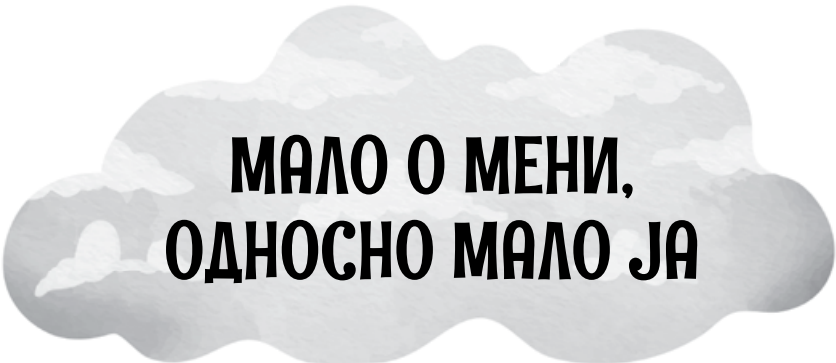
– Искочило је из плавог кофера који је тата донео и...

– Хајде, исплачи се, биће ти лакше. Свака суза је сићушна капљица беле боје у великом... кориту са црном бојом.

- Одакле сад корито?!
- Нисам могао да нађем праву реч.
- Потруди се да пронађеш... Све ме боли, па су ми лепе речи потребне као мелем. Важи?
- Важи! Ето, бићу твоје раме за плакање!
- Како да ми будеш раме за плакање када ни немаш раме?!
- Лепо! Замисли да некоме, то јест мени, плачеш на рамену. Биће ти лакше.
- Добро... Ево, кренуле су сузе. У ствари, нису ни престале. Само сам их малкице зауставила...
- Видим, односно осећам... Жао ми је...
- Шта да учиним да престане да ме боли?
- Не знам... Пробуди успомене. Врати се мало у оне дане пре седам месеци...
- Мислиш да ће помоћи?
- Надам се...

**ЖИВОТ ПРЕ
ПАКОВАЊА**

МАЛО О МЕНИ, ОДНОСНО МАЛО ЈА

Па да кренем редом...

–Мјауууу! – Моја маленкост долази на свет окићена кратким именом мачјег порекла (бар из њене перспективе)...

Да ли познајете некога ко не воли, ама баш не воли своје име?

Познајем једну Светлану за коју нико од дечака и девојчица, а убеђена сам и одраслих у згради, не знају да се зове Светлана и сви је знамо као Цецу. Цеца је фина девојчица, и Цеца је добар ђак, и Цеца

је културно дете, Цеца се данас баш лепо обукла... и Цеца ово, и Цеца оно... Али Цеца није била Цеца, већ нека тамо Светлана и све што сам мало пре навела сигурно не би било тако слатко да је Светлана остала Светлана.

Једном сам с мамом била код лекара због богињица и докторка је прозвала Цецу која је нервозно седела у ћошку са својом баком и грицкала нокте:

– На реду је Светлана С.

Цеца је неспретно устала и пачећим ходом ушла у ординацију.

Гледала сам у њеном правцу исколечених очију као нека жаба.

Цеца је у ствари Светлана!!!

Уауууу, да ме је јутрос прегазио нилски коњ, не бих знала да је слатка Цеца у ствари досадна Светлана!!!

Била сам изненађена кад сам сазнала Цецино право име, али и бесна што она своје име може да скрати и такво га воли, и она сама и сви око ње, а ја своје име могу да **окачим само мачки о реј**, јер ако га скратим, неће личити ни на шта, тачније неће ни да постоји, па ћу бити безименко. Каква

трагедија! Да живим у неком индијанском племену и да могу да бирам име, сигурно бих се звала Девојчица која луди због обичних имена других девојчица... или још боље Девојчица која би се радије звала Кактус него...

Да пређем на своје име.

Брррр, јежим се од њега, па ћу лепо да га шапнем – **М-и-а**.

Да, принуђена сам да га шапућем зато што просто немам воље гласно да изговорим своје сопствено име.

Искрено речено – **мрзим** га!

Мрзим своје жгољаво и досадно име, које се скврчило као сува шљива. Ево, рецимо ћерка мамине сестре од стрица Јованке се зове Јелисавета, моја најбоља другарица је Марија, њена рођена сестра близнакиња је Мирјана, чак се и Маријин папагај зове Жаклина, а ја... мачкаста Миа. Толико је **уврнуџо** и **шутаво** то моје име да сваки пут побесним кад ми протресе слушно поље. Опаучи ме тако снажно у тинтару па ми просто дође да треснем онога ко ме зове пун неких важних, називи информација:

– Еј, Миа, знаш...

Кратко именце да краће не може бити и подсећа на мачку!

Жваћем га сваког дана и **јежим** се од њега док га други мјаучу.

– Миа, додај ми со!

– Миа, угаси то светло!

– Миааа, опет си дирала мој лак за нокте!

– Миа, јеси ли написала домаћи?

– Миа, бакино пиле!

– Миа... Миа... Миа...

Уууужаас! Трајегујаааа! Грчка трагедија на квадрат!

Било је тренутака кад сам имала неодрживу жељу да се завучем под кревет и да тамо чучим бар десет година док довољно не одрастем да се помирим са судбином да морам даље са својим именом у ђачкој књижици, личној карти, пасошу и изводу из матичне књиге венчаних... Или још боље – да одем у полицију и да га лепо променим у име које ми се допада.

Ипак, ништа се од тога није догодило. Била сам принуђена да живим са именом Миа окаченим

око врата, а и испод кревета нисам ни могла да се завучем јер сам спавала на другом спрату кревета, док је први спрат био резервисан за старију сестру Ану. Чак и да сам хтела да се завучем под њен кревет, морала бих само да уђем у фиоку са постељином... Који малер!

А како је дошло до тог немилог догађаја качења бљакс имена мојој маленкости, односно црвеној буцмастој беби са веееееликим црним очима, бар судећи по сликама из најранијих ми дана?

Жеља моје премудре сестре Ане била је заповест за уплакану мамицу и збуњеног татицу који су после дуплог добитка на лотоу, односно близнаца сина и ћерке, Аце и Ане, добили још једно дерњаво дете женског пола. Тако су ме они извукли из породилишта са већ окаченом етикетом њихове девојчице мачјег имена Миа!

Ја не знам зашто деца не добијају имена кад порасту, па лепо сама изаберу како ће се звати. Искрено речено, боље да су ме крстили Лепосава или Персида, или Живадинка, као прастара бака са трећег спрата, него што ме је моја безвезна сестрица заувек обележила тим **мачјим именом**.

Већ у трећој години себе сам звала Диви. Ни сама не знам одакле ми је то пало на памет. Можда због тога што ме је комшиница Вида из приземља, иначе много досадна и радознала бака са наочари-ма кô дно чаше, звала дивљакушом. Није ми баш било јасно шта је то, али оно **ДИВ** од „дивљакуша“ се савршено уклапало с мојом намером да променим своје име. Тако сам постала Диви. Комшиница Вида, инспектор за све и свакога у згради, једном ме је зауставила, одмерила од главе до пете и забринутим гласом приметила:

– Па, Миа, ти си већ велика девојчица, а погледај молим те каква су ти колена? По цео дан јурцаш за лоптом са дечацима. То девојчицама не приличи!

Погледала сам је као што Рекс, локални ничији пас, који истим погледом гледа друге ничији псе кад прошетају паркићем и одбрусила:

– Шта те брига!

Вида Бонд 007 (тако су је звали Аца и Ана) исколачила је очи које су испод наочара изгледале као два велика тигања са јајем на око у средини и дрекнула:

– Боже, која **невасѣиѣана дивљакуша!!!**

Ја сам се дрско насмејала, подигла леву па десну ногу да јој покажем колена, која искрено речено и нису била за показивање, и још дрскије подвикнула:

– Ја се зовем Диви и не знам ко је Миа!

После овог мог сукоба са комшиницом Видом мама ме је својски изгрдила и још ме малкице... па не баш малкице, излупала по задњем делу тела које се зове гуза, па сам решила да због љубави према Види променим своје ново име у Лиза. Лиза сам била само пет или шест дана, јер ми се име никако није уклапало са тадашњим мојим интересовањем за фудбал. Онда сам постала Фико, па Роналдо. Онда сам опет решила да будем девојчица, па сам заборавила на фудбал.

Допала ми се та промена имена, тако да сам се звала и Надица, и Јелена, и Зорица, и Милица, чак и Јоргованка! Нажалост, кол'ко год се трудила да се китим неким другим именом, ипак сам и даље била само Миа.

Од свог мачећег имена никако нисам могла да побегнем, тако да се уопште нисам изненадила кад ми је један, не баш бистар, дечак у забавишту рекао:

– Мјау, ајд’ да се играмо жмурке!

Мјау! Који ужас и која увреда за девојчицу са огромном машном у коси као слоновско уво на туфнице! Сећам се да сам се малко стресла, погледом потражила нешто да га звекнем и свом снагом га опаучила пластичним Бетменом да се драо све док није дошла његова мама. Шта је било после, можете само да погађате. Ја сам само рекла да још нисам почела да ловим мишеве, а кад то почнем да радим, онда нек ме зове како хоће. Ни мами, ни васпитачици ништа није било јасно, а ни мени баш. Ал’ ето, излетеле су ми те моје прве мудре речи које су наговештавале рађање враголастог филозофа у мени. Тата је био збуњен и предложио је мами да се консултује са психологом, на шта је она одговорила:

– Драги, ипак мислим да је она то урадила зато што баш не воли своје име! Знаш, данашња деца су чудна...

Браво, мамице! **Еурека!** Сада знам на кога сам толико паметна! Генијалац! Пчелица!

Како је пролазило време полако сам се помирила са судбином да морам да вучем своје мачеће

име са собом. Такво је какво је, и ништа не могу да променим. Мама је једном покушала да се оправда како уопште није била у ситуацији да одлучи како ће се трећа беба, то јест ја, звати и да је Ана толико наваљивала... Прекинула сам њен монолог напуштањем собе. Нисам желела да се расправљам с њом. Да је Ана запела да ме крсте Антилопа или Жирафа, да ли би пристала?!

Мада Антилопа и није лоше име...

- Имена луда налазе се свуда!
- Браво! Паметан си ко пчелица! Ја бих се покрила ушима од срамоте да имам име као што имаш ти. Ха-ха-ха!
- Извините, млада дамо, али ово име нисам добио својом вољом – ви сте ми га дали!
- Шушњар! Шушњар! Шушњар!
- Миа! Миа! Миа!
- Хајде сад се лепо врати одакле си дошао! Тренутно ми идеш на живце!
- А тек ти мени?! Идем да одремам петнаест и по секунди док ме не позовеш.
- Немој много да се опустиш. Можда ми затребаш и раније...